

Over glasblazers, sacochen en vissers

Elk tijdschrift wil gelezen worden. En elke redactie weet dat het ieder jaar opnieuw 'vechten' is om het lezersbestand op peil te houden en liefst nog te verhogen. *Brood & Rozen* maakt sinds een jaar deel uit van een netwerk van culturele en literaire tijdschriften, de CeLT, dat probeert om de zichtbaarheid van de 25 aangesloten bladen te verhogen. Zo worden ze te koop aangeboden in 40 verschillende boekhandels en krijgt de CeLT binnenkort een nieuwe website.

Maar worden ze daarom ook gelezen? Kijken we naar onszelf, rushend van hot naar her, met moeite tijd om de krant door te nemen, gefrustreerd omdat er alweer een *Knack*, een *NRC* of een *Groene Amsterdammer* in de bus zit, terwijl die van de vorige week nog in het plasticje steekt. Wie leest dan nog het gespecialiseerde vakblad? En wie dan nog een over geschiedenis?

Elk nummer opnieuw beginnen we met de gedachte dat er massa's interessante kopij wordt geschreven en aan redacties aangeboden, maar er te weinig tijd is om die te lezen. We doen telkens ons best om een goede mix te maken van steviger bijdragen en luchtiger stukken. In de overtuiging dat een tijdschrift als *Brood & Rozen* een langere houdbaarheidsdatum heeft dan een opinieblad of een krant.

We kozen als eerste bijdrage voor een stuk van Ad Knotter, over de complexe relatie tussen verschillende soorten arbeiders in de glas- en de diamantindustrie. Hoe de vakbeweging daarop inspeelde. En dat het er soms allesbehalve solidair aan toeging. Hoe de arbeidsorganisatie uniformer werd naarmate alles meer geautomatiseerd werd. Werk en vakbond, het zijn geen evidente onderwerpen vandaag. En toch werd het een beklijvende bijdrage met prachtige foto's van het Musée du Verre in Charleroi.

Anaïs Van Ertvelde heeft het over veertig jaar Vrouwendagen in België. Daarover bestaan heel wat clichés. Ze gaat na hoe die Vrouwendagen werden gerepresenteerd en hoeveel aandacht de organisatrices zelf aan die representatie hechtten. Geen beter medium om dat te onderzoeken dan de affiches van de Vrouwendagen. Zoek de sacoché!

Mensen lezen graag biografieën. Flor Vandekerckhove vertelt het levensverhaal van Arseen Blondé, een van de bekendste Belgische vissers die het tot kapitein schopte en medestichter werd van 'de rode vloot', een socialistische rederij. En zo leren we dat gaandeweg de relatie tussen de vakbond en de 'rode' rederij verzuurde. Via het kleine begrijp je soms veel beter het grote.

In de opinierubriek peilt Tom Sauer naar de kracht van de vredesbeweging vandaag: in vergelijking met 25 jaar terug wordt die als vederlicht bevonden. Een pleidooi voor meer *schwung*, dat trouwens niet alleen opgaat voor de vredesbeweging. Of evolueren we echt naar andere actievormen?

En dan is er de collectierubriek, met een korte historiek van Agalev, de voorloper van Groen, dat dit jaar de dertigste verjaardag van zijn aanwezigheid in het Vlaams Parlement viert. Rik De Coninck verwerkte mooi op tijd het archief. Geïnteresseerde onderzoekers kunnen zich melden!

Rita Calcoen, altijd op zoek naar schatten, vond in een prachtige collectie glasplaten, een kleinood: zegels waarop instructies staan voor verkeersveiligheid. Donald Weber, onze mobiliteitsspecialist, vertelt waarvoor die dienden.

Martijn Vandenbroucke ten slotte stelt het nieuwe *Tijd-Schrift* van Heemkunde Vlaanderen voor.

Lézen dus, dit blad!

Paule Verbruggen